Parfumuri si culori (3)

20 noiembrie 2007, Cronica Romana
Lansare: ”Parfumuri si culori”, autor Vadim Tudor

Eveniment ediorial de exceptie, ieri , la Libraria Mihail Sadoveanu. Senatorul Corneliu Vadim Tudor si-a lansat cartea de aforisme, maxime si cugetari “Parfumuri si culori”, justificandu-si demersul publicistic prin faptul ca publicul grabit de astazi gusta mai degraba “aforismele de pe frontispiciul unui ziar decat anchetele lungi si cartile laborioase”.De altfel, scriitorul senator si-a introdus pe rand fiecare idee din discurs, slujindu-se de aforismele din carte. Cartea contine 1.420 de aforisme, meditatii si cugetari despre religie, politica, mass-media si diverse personalitati.

In cuvantul sau, Corneliu Vadim Tudor a afirmat:

Corneliu Vadim Tudor: *Este greu sa pastrezi stacheta calitatii cand inaintezi pe acelasi drum, in aceeasi directie literara. Dar noi avem un public grabit. Publicul nostru, vedeti bine, gusta aforismele, maximele care sunt pe frontispiciul unui ziar si mai putin anchetele lungi sau cartile laborioase. Si atunci, ofer publicului romanesc si international ceea ce-i place si ceea ce gusta la ora actuala. Si romanii au o predispozitie catre formularile scurte memorabile.*

La lansare au participat, intre altii, istoricul Gheorghe Buzatu si senatorul Eugen Mihaescu, membru de onoare al Academiei Romane.

20-11-2007 18:15

Vlad Gabriel Hogea - scurtă prezentare a tezei de doctorat susţinută de domnul senator Corneliu Vadim Tudor, preşedintele Partidului România Mare;

Intervenţie consemnată conform materialului depus la secretariatul de sedinţă

Domnul Vlad Gabriel Hogea:

Stimaţi colegi,

Om al performanţelor rarissime, domnul senator Corneliu Vadim Tudor reuşeşte să uimească şi să exceleze nu numai în viaţa politică, unde şi-a creat de mult un loc aparte, rezervat puţinilor bărbaţi de stat pe care Ţara a avut şi-i are, ci şi în lumea academică, a realizărilor ştiinţifice riguroase, prin recenta cotare cu calificativul "Summa Cum Laude" a lucrării de doctorat în istorie pe care domnia sa a realizat-o. Totul reprezintă o surpriză plăcută pentru cititorii de istorie, pentru simpatizanţii mai vechi ai autorului, dar şi pentru cei care abia acum iau contact cu o carte scrisă de către cea mai marcantă personalitate a ultimului deceniu românesc; de la temă ("Făurirea României Mari în 100 de autografe celebre") şi până la modul în care domnul Corneliu Vadim Tudor ne introduce în universul fascinant al personalităţilor care semnează în *Condica de drum* a ţăranului Vasile Popa - totul e inedit şi plăcut sufletului. Prin cuvintele *Cărturarului* (atât de bun cunoscător al acelei epoci, cum puţini mai sunt!), parcă pătrundem şi noi, spiritual, cu ochii minţii, în acel *concert* fabulos de inteligenţe valahe la care genul proxim al românităţii a fost mai important decât diferenţa specifică a orgoliilor personale.

Acei oameni care au făcut o ţară ca o pâine-n ţest, rotundă şi spornică, meritau din plin atenţia generaţiilor următoare, dar (vai!) gestul Istoricului Corneliu Vadim Tudor e aproape singular în peisajul contemporan. Intuirea genială a valorii inestimabile a cărţoiului prăfuit al lui Vasile Popa a fost dublată, în cazul domniei sale, de meticulozitatea uimitoare a identificării pe text a semnăturilor care contează cu adevărat, dintre miile incluse, de-a valma, între coperţile *Condicii.* Eforturile *Cercetătorului* au fost încununate de succes, pleiada de intelectuali descoperiţi acoperind, practic, tot spectrul culturii şi civilizaţiei noastre din primele decenii ale veacului trecut. Spectaculos, salutar, unic este şi felul în care autorul îi descrie, prin fişe bibliografice memorabile, pe eroii acelei epoci. Pe acest fond, lucrarea de doctorat se transformă, de fapt, într-o *frescă* a societăţii româneşti în ajunul, în timpul şi după întâia conflagraţie mondială. Învie, dintr-o dată, chipuri, locuri şi fapte dragi, din vremea când *Unitatea* şi Demnitatea *Naţională* erau realităţi palpabile, concrete, nu principii seci şi abstracte de drept constituţional.

"*De ce această întoarcere către trecut?*" ar spune unii. Nu e nici nostalgie, nici paseism, nici elegie, ci omagiul adus unor corifei ai Neamului

Românesc, care au pus temelia bună şi trainică a unei ţări întregi şi prospere. Şi dacă nu într-acolo să ne fie punctul nostru cardinal, atunci unde?! Nu-mi place să folosesc cuvinte mari, dar, de această dată, ele se impun de la sine: domnul Corneliu Vadim Tudor a dat din nou lovitura.

Personal, ca un admirator al *Cărţii anului 2002,* cea de "*Aforisme*", nu speram că *atât de curând,* într-o lucrare ştiinţifică substanţială şi profundă, liderul nostru va da, din nou, măsura talentului său uriaş. Se pare că afirmaţia făcută cândva de domnia sa, că *încă* nu şi-a scris *cărţile mari ale vieţii,* revine la ordinea de zi. Domnul senator Corneliu Vadim Tudor realizează lucrări fundamentale în timp record.

În faţa acestor evidenţe, nu e nevoie de nici o dovadă în plus că suntem contemporani cu una dintre cele mai strălucite minţi ale românităţii.

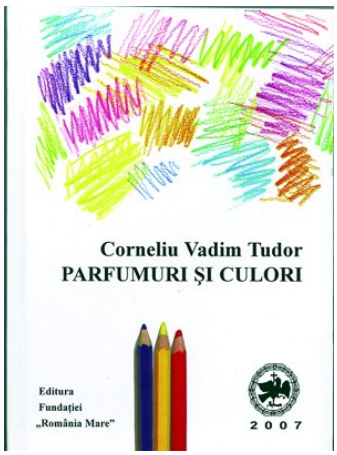

Recenzie de:
Prof. univ. dr. Paul Magheru, Deputat PRM de Bihor

De cîte ori deschid o carte care cred ca m-ar interesa, si o rasfoiesc întîi, îmi vin instantaneu în minte versurile argheziene din Ex libris: "Carte frumoasa, cinste cui te-a scris,/ Încet gîndita, gingas cumpanita;/ Esti ca o floare anume înflorita/ Mîinilor mele, care te-au deschis". Elogierea gingasa a cartii si autorului o merita din plin si recenta culegere de aforisme, meditatii, cugetari, Parfumuri si culori, de Corneliu Vadim Tudor, aparuta la Editura Fundatiei "România Mare", 2007. Aforismele, proverbele, expresiile celebre sînt considerate îndeobste flori alese din gîndirea popoarelor. Larga lor raspîndire si circulatie fac adesea greu de stabilit

paternitatea unora, ceea ce poate crea impresia de plagiat. Scriitorul si omul politic Corneliu Vadim Tudor ofera cititorilor cu nume îmbietor, Parfumuri si culori, un florilegiu (în sens etimologic de flori alese) din vasta sa colectie de aforisme, meditatii, cugetari. Titlul volumului ne-a trimis cu gîndul imediat la Corespunderile lui Baudelaire în care "Parfum, culoare, sunet se-ngîna si-si raspund". Cugetarile lui Vadim n-au însa nimic în comun cu sinesteziile moderniste, desi se înrudesc în spirit. Sugestiile olfactive si cromatice trimit mai degraba la aromele si culorile de vis ale copilariei, tutelata de autoritatea unor parinti morali. Cartea, desi redusa ca proportie, se citeste încet, cu frecvente popasuri meditative, revelatii, admiratii sau exaltari. Aforismele ce pierd în întindere cîstiga în conciziune. Cele 1420 de reflectii reconstituie un univers de gîndire de o deconcertanta varietate tematica. Autorul se citeste pe sine cu o sinceritate nuda sau îi citeaza pe altii: filozofi, personalitati istorice, barbati sau femei, oameni politici, scriitori, muzicieni. Se vadesc o pasiune si o cunoastere apropiata a muzicienilor germani si a vietii lor exemplare. Descopar o preocupare speciala fata de curioase etimologii, toponimice, onomastice, biblice. Un simplu extras de asemenea etimologii cred ca l-ar încînta pe oricine. Om de întinsa cultura, Vadim este mirat si intrigat de asemanarea izbitoare între multe expresii ramase celebre, ceea ce-l face sa-i suspecteze pe autorii lor, cu îngaduinta, de plagiat.

Aforismele si circulatia lor trebuie explicate însa si prin autogeneza spirituala, a similitudinilor conditiilor cotidiene de viata din diferite timpuri si locuri, precum si a identitatii proceselor psihologice si spirituale care si-au gasit expresia în cugetari asemanatoare. În ciuda diversitatii tematice, de cugetare si simtire, celor 1420 de reflectii printre care sîntem plimbati ca într-un labirint de gîndire, universul livresc construit de Vadim vadeste o conceptie creationista a unitatii lumii, apropiata de a teozofului suedez Swedenborg: "Unitatea a fost punctul de plecare a întregii creatii; au aparut în mersul acesteia lucruri compuse, dar sfîrsitul trebuie sa fie identic cu începutul. Universul este asadar o varietate în unitate. Scopul e înapoierea tuturor lucrurilor în unitatea care este Dumnezeu". Asa se explica numeroasele reflectii despre Creator, despre legile lui Dumnezeu în contrast cu cele ale oamenilor, despre Mîntuitor, Sacrificiul acestuia, credinta, dorinta si nevoia de desavîrsire a oamenilor. Criticii literari au si vor avea dificultati cu încadrarea acestei specii de literatura. La denumirea aforismelor circula o multime de termeni cvasisinonimici: maxima, sentinta, adagiu, reflectie, cugetare, apoftegma, panseu. Indiferent cum s-ar numi aceasta forma de gîndire concentrata si elevata, istoricii literari au integrat-o de la început în literatura sapientiala, a sfaturilor, a îndemnurilor, a învataturilor sau a întelepciunii în viata. Radacinile istorice ale acestei specii se pierd în negura literaturilor sumero-babiloniene, egiptene, ebraice, indiene.

În Europa, primii elegiaci greci, Teognis si Focilide (sec.VI î.Chr) au scris un fel de poezii de factura gnomica (de la gr. gnomicon - maxima, sentinta sau gnomicos - destept, întelept, gnomic). Interesant ca radacina acestui cuvînt, cu siguranta indo-europeana, s-a pastrat aproape în toate limbile: engl. know - a cunoaste, rom. cognoscibil, incognoscibil etc. De la latini sînt celebre maximele oamenilor de stat, istorici, dar si Epictet, Marcus Aurelius, Seneca. Renasterea, prin cultul ei pentru antichitate, va resuscita interesul fata de om si natura umana. Michel de Montaigne, ultimul mare umanist al Renasterii, initiaza un gen literar nou, aflat la limita între filozofia morala practica si literatura, genul eseistic, si o directie morala noua, specifica literaturii franceze. Scopul pe care-l urmarea Montaigne era de a se cunoaste pe sine însusi, fiindca în fiecare om se regaseste întreaga conditie umana. Clasicismul din secolul urmator a dezvoltat chiar un gen al aprofundarii omului interior: genul moralist, întemeiat, dupa cum am spus, de Michel de Montaigne, prin Eseurile sale din 1580, continuat în Franta de Blaise Pascal, ducele de La Rochefoucauld, La Bruyére etc. Nu întîmplator,

multe aforisme puse sub titlul Parfumuri si culori sînt reproduse din acesti gînditori. Am efectuat acest scurt excurs istoric pentru a integra specia de aforisme, practicata de Vadim, acolo unde indiscutabil îi este locul, în genul moralist, un gen literar pe cît de vechi, pe atît de modern, mereu nou, prin originalitatea si ingenuitatea de gîndire si de expresie a celor care-l practica. Partidele, spune la un moment dat autorul Parfumurilor si culorilor, au elaborat tot felul de doctrine politice, dar nici una morala. Am pretentia neprezumtioasa ca doctrina politica, programul, ideologia Partidului România Mare, pe care-l conduce Corneliu Vadim Tudor, sînt cele mai apropiate de un necesar cod moral, regenerator, de demnitate si cumsecadenie omeneasca si româneasca. Etica si morala, primul din greceste, al doilea din latineste, sînt acelasi lucru. Unii îi spun filozofie morala practica. Filozofie morala practica, fiindca morala trebuie sa asocieze iubirea de întelepciune cu transpunerea în practica a gîndurilor bune si a faptelor corecte. Asemenea comportament am observat noi la autorul volumului Parfumuri si culori, motiv pentru care am asternut aceste însemnari sub un titlu care sa-i exprime pe scurt esenta vietii si operei: un moralist practic si necesar.

PARFUMURI SI CULORI (3)

Corneliu Vadim Tudor

281. Nu mã pot gîndi la Isus si nu pot scrie despre El decît în extaz.

282. Noi nu-L putem diviniza pe Isus, fiindcã El este deja divin. De fapt, El ne divinizeazã pe noi. Da, da, asta e realitatea: în timp ce Diavolul ne divizeazã, Isus ne divinizeazã.

283. Mai devreme sau mai tîrziu, toti pierdem lupta cu îngerul mortii.

284. Nu-i neputintã, vai, mai dureroasã
Decît bãtrînii care cad prin casã...

285. Goethe îl ironiza pe Newton, numind albul, din teoria acestuia despre culori, ,,alb de excremente uscate”.

286. ,,EL” înseamnã, în ebraicã, Dumnezeu – a se vedea Mihael, Gabriel, Daniel, Emanuel, Israel s.a.

287. Ah, voi, compozitori din veacurile trecute, care scriati la lumînare si aveati oala de noapte sub pat! Nici prin cap nu vã trecea cã muzica voastrã va fi, pentru noi, cei din Secolul XXI, un refugiu, o reverie si un balsam sufletesc...

288. Aflu, în Plutarh, originea numelui Cicero: ,,Latinii numesc cicer – mazãrea”. Un strãmos al oratorului ,,avea, se pare, în vîrful nasului o micã crestãturã, cum are mazãrea, de aici i-a venit porecla”.

289. Alo, savanti nebuni, sper cã nu veti instala interfon si camere de luat vederi si la Poarta Raiului!

290. Mironositele sînt purtãtoarele de mir, cele trei femei (Maria Magdalena, Maria lui Iacob si Salomeea), care s-au dus sã ungã trupul lui Isus în mormînt.

291. P.E.N. Club vine de la Poetry-Essay-Novel, adicã Poezie-Eseu-Roman.

292. Cele mai asemãnãtoare obiecte casnice sînt masina de spãlat si televizorul. Primul obiect spalã rufe. Al doilea spalã creiere.

293. Popor de oieri, noi, românii, am împrumutat ceva din obedienta proastã a oilor.

294. Lumea îi tratează pe musulmani de parcã ei L-ar fi rãstignit pe Isus Christos.

295. Asumîndu-Si umanitatea, Isus S-a pus la mintea noastrã.

296. Omul e un robot din plasmã si calciu, cu un termen de garantie stabilit dinainte.

297. Fiindcã stãm ca porcii în noroi
Dumnezeu S-a sãturat de noi.

298. La inundatii, toate apele par supãrate foc.

299. Pe sinucigasi, Biserica refuzã sã îi îngroape tocmai în semn de pedeapsã: au îndrãznit sã se creadã egalii lui Dumnezeu.

300. Pînã si Beethoven e pedepsit si moare la 56 de ani si 4 luni, fiindcã, într-un moment de rãtãcire, L-a insultat pe Isus, el alãturîndu-se, astfel, altora, care au sãvîrsit acelasi pãcat (Shelley, Hasek, Albert Camus, John Lennon s.a.). Dar, ce-a spus cel care a compus, totusi, ,,Missa Solemnis”? Redau, dupã mãrturia lui Romain Rolland, din ,,Marile epoci creatoare”: ,,Isus nu e altceva decît un iudeu rãstignit” (?!)

301. Oamenii inteligenti îsi dau seama cînd li se apropie sfîrsitul: pur si simplu, ei încep sã simtã un gol atît în interiorul lor, cît si împrejur, pricepînd cã îngerul pãzitor îsi face bagajele si se pregãteste de plecare. Unde? Poate dincolo, pentru a-i astepta si a-i prelua.

302. Nu încap douã sãbii în aceeasi teacã? Ba bine cã nu: eu am un singur trup si douã personalitãti, adicã o dedublare, care provine din Zodia Sãgetãtorului.

303. Nu pot să plîng la înmormîntări. Ceva mai presus de mine îmi spune că nu e nimic de plîns, fiindcă moartea e un episod mai trecător ca viata si vom renaste într-o altă dimensiune.

304. Catedralele gotice nici n-au nevoie de icoane: ele au vitraliile, care înseamnă lumină de aur topit si turnat în tipare.

305. Charles Baudelaire: ,,Cea mai bună dovadă a vicleniei diavolului este faptul că ne-a convins de inexistenta sa”. Pe mine, unul, nu m-a convins.

306. Nu numai spatiul are 4 puncte cardinale, ci si timpul: trecut, prezent, viitor si viata de apoi.

307. Nu stiu ce tainic simt al timpului mă face să mă simt superior tuturor celor născuti după mine.

308. Prima toacă din Istoria Crestinismului a fost baterea cuielor în crucea de lemn a Mîntuitorului.

309. În limba vorbită în Egiptul antic, Cleopatra însemna ,,cea care dă viată”.

310. Paulina Bonaparte, frumoasa soră a lui Napoleon, era o femeie desteaptă. Ea rosteste un aforism demn de marii oameni de spirit: ,,Copiii? Mai bine încerc 100 decît să termin unul!”

311. Isus e singurul prieten care îti rămîne atunci cînd te-au părăsit toti.

312. De ce ne excită mai mult femeile serioase decît cele frivole?

313. În mod sigur, primul om, Adam, n-a fost homosexual.

314. Moartea se comportă ca o prostituată care, pînă la urmă, scoate si sufletul din tine.

315. Spiritele mortilor nostri n-au putere mai mare decît niste copii – dar, să nu uităm, copiii fac uneori lucruri pe cît de surprinzătoare, pe atît de miraculoase.

316. România nu va fi fericită decît atunci cînd va înlocui blestemul ,,Du-te Dracului!” cu binecuvîntarea ,,Du-te Domnului!”

317. Magnetismul pe care îl degaja Adolf Hitler a generat fenomene de isterie colectivă greu de explicat pentru un popor mai degrabă rece si echilibrat, ca poporul german. Secretara particulară a Führerului (scriu cuvîntul cu literă mare nu din admiratie, ci pentru că asa se scriu substantivele în limba germană), pe nume Christa Schroeder, îsi aminteste: ,,Cînd Hitler parcurgea drumurile Germaniei în automobil, detasamentul de pază si protectie avea mult de furcă pentru a împiedica accidentarea oamenilor. S-a întîmplat ca femei care îl zăriseră să rămînă

pe loc, ca paralizate, si sã fie lovite de masinile din suitã. În gãri se repetau aceleasi spectacole. Au fost zdrobiti oameni care traversaserã sinele, nãpustindu-se spre trenul special al Führerului. Cînd, sprijinit de fereastrã, Hitler strîngea mîna celor ce-l asediau, medicul care îl însotea se temea, de fiecare datã, sã nu-i fie smuls bratul. Si acolo, SS-istii se luptau, realmente, pentru a înfrîna acest entuziasm delirant”.

318. Într-o carte semnatã Dr. Cabanes si intitulatã ,,Napoleon – omul mai putin cunoscut”, gãsesc ceva referitor la un cîine, care îsi plînge stãpînul mort pe cîmpul de luptã: ,,Tot la Sfînta Elena, Napoleon povestea cã el, care adesea ordonase începerea unor bãtãlii fãrã a se lãsa emotionat, a fost foarte miscat, trecînd seara pe un cîmp de luptã în Italia, si vãzînd un cîine care rãmãsese lîngã stãpînul lui. «Eram emotionat, a continuat Bonaparte, eram miscat de urletele si de durerea unui cîine! Si este sigur cã în acel moment as fi fost mai blînd cu un dusman care ar fi cerut iertare. Îl întelegeam, parcã, mai bine pe Ahile dîndu-i lui Priam trupul lui Hector, uitîndu-mã la lacrimile acestui biet animal»”.

319. Doi oameni au fost iluminati, brusc, de Duhul Sfînt si au fãcut ca biruinta Crestinismului sã fie totalã si definitivã: Apostolul Pavel si Împãratul Constantin cel Mare.

320. Popoarele latine aleg politicieni pe care sã-i poatã dispretui.

321. ,,Proletar” vine din latinã si înseamnã un om care n-are altã avere decît copiii (proles).

322. Existã numeroase cuvinte si expresii înselãtoare. Iatã, bunãoarã, ,,camera înstelatã”, din Istoria Angliei. Nu e o camerã de reverie, cum s-ar crede, ci una de torturã, înfiintatã în anul 1487, ca loc de supliciu al inamicilor coroanei regale. Pesemne cã bietii oameni vedeau stele verzi…

323. Muntele cel mai înalt si mai greu de urcat nu este Everestul, ci Golgota.

324. Diavolul doar ispiteste – omul este cel care pãcãtuieste, asadar e mai rãu ca diavolul.

325. Spectacolul lumii e descris magistral în Isaia 17:12, 13, 14: ,,Vai! Ce vuiet de popoare multe, care urlã cum urlã marea! Ce zarvã de neamuri, care mugesc cum mugesc niste ape puternice! Neamurile mugesc cum mugesc apele mari… Dar cînd le mustrã Dumnezeu, ele fug departe, izgonite ca pleava de pe munti, la suflarea vîntului, ca tãrîna luatã de vîrtej. Spre searã, vine o prãpãdenie neasteptatã si, pînã dimineata, nu mai sînt! Iatã partea celor ce ne jupoaie si soarta celor ce ne jefuiesc!”.

326. Profetul Isaia a umblat gol si descult 3 ani de zile.

327. În vis, intrãm, în mod involuntar, în contact cu mortii si cu lumea de dincolo. Toate sedintele de spiritism la un loc nu valorează cît un singur vis, în care vorbim cu mortii nostri dragi.

328. Nu banul dezumanizează, ci lipsa lui.

329. Problema lumii contemporane este cã are prea multe doctrine politice si nici o doctrinã moralã.

330. Printre uneltele de torturã ar trebui sã fie trecut si televizorul.

331. Diplomatia e o artã, nu o ceartã.

332. Marile Puteri sînt ca bolile: întîi te ocupã si dupã aia inventează pretexte.

333. Din cînd în cînd, bãrbatul are o poftã trupeascã mai mare ca gelozia sufleteascã si atunci îsi iartã femeia de orice nelegiuire.

334. Dumnezeu este egal cu Sine Însusi – la concluzia asta mã duce un verset al lui Isaia: ,,Eu voi fi Acelasi pînã la cãruntetele voastre”.

335. Vadim este si o lucrare în prozã (neterminatã) a lui Lermontov.

336. Zicem adeseori Fiul lui Dumnezeu, dar niciodatã Tatãl lui Isus.

337. Isus e singurul om din Istorie a cãrui nastere e la fel de memorabilã ca si moartea.

338. Nu vreau sã fiu nici primul, nici ultimul bãrbat al unei femei – vreau sã fiu singurul.

339. Un singur aparat de fotografiat ar fi fãcut imposibilã si inutilã toatã portretistica din pictura Renasterii.

340. Fiecare familie e un cîmp de luptã ciudat, în care generalul e luat prizonier de „mama rãnitilor”.

341. ,,Viata, ce se-aratã vastã, e mai scurtã decît o batistã”. (Eugenio Montale)
342. Poate cã nicãieri nu se vãd mai bine bunãtatea si modestia lui Isus decît în acest verset din Evanghelia lui Matei: ,,Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfînt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor”.

343. Evreii se roagã în picioare, crestinii se roagã în genunchi – e o diferentã cosmicã!

344. Isus vorbeste cu tînãrul bogat în mod ironic si convingãtor: ,,Îti lipseste un lucru”… Astãzi, am zice: ,,Ai o problemã”… Dar ce-i lipsea

acelui tînăr? Crucea, care apare, pentru prima oarã, înaintea rãstignirii Mîntuitorului: ,,Du-te si vinde tot ce ai, dã la sãraci si vei avea o comoarã în cer. Apoi vino, ia-ti crucea si urmeazã-Mã!”. Iar în alt loc zice: ,,Si oricine nu-si poartã crucea si nu vine dupã Mine, nu poate fi ucenicul Meu”. Putem deduce cã Isus a vãzut, cu ochii Lui, mai multe procesiuni ale condamnatilor la rãstignire.

345. Faptul cã, initial, au existat numeroase Evanghelii e atestat de Luca. Încã de la început, Evanghelia lui spune: ,,Fiindcã multi s-au apucat sã alcãtuiascã o istorisire amãnuntitã despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, dupã cum ni le-au încredintat cei ce le-au vãzut cu ochii lor de la început si au ajuns slujitori ai Cuvîntului, am gãsit si eu cu cale, preaiubitule Teofile, dupã ce am fãcut cercetãri cu de-amãnuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obîrsia lor, sã ti le scriu în sir, unele dupã altele, ca sã poti cunoaste astfel temeinicia învãtãturilor pe care le-ai primit prin viu grai”.

346. Numai Matei si Luca scriu despre nasterea lui Isus. Cu douã particularitãti: Matei scrie despre magi, iar Luca despre pãstori. Întrebarea este: de ce nu i-a povestit Maria, toate astea, lui Ioan, care i-a purtat de grijã în ultima parte a vietii? Sau, dacã i-a povestit, de ce n-a scris el nimic despre nasterea Mîntuitorului?

347. Toate cele 4 Evanghelii sînt sensibil egale ca dimensiuni. Asa a hotãrît Duhul Sfînt? Sau poate cã ele au fost ajustate de cei care le-au asamblat ulterior?

348. Arhanghelul Gabriel a dat si numele lui Isus, si numele lui Ioan Botezãtorul. Se poate spune cã el este cel mai important nas din Istorie.

349. Oricît ar pãrea de ciudat, dar Isus, marele Isus, a fost luat si în brate. În Evanghelia lui Luca se scrie despre nasterea Mîntuitorului: ,,Simeon L-a luat în brate, a binecuvîntat pe Dumnezeu si a zis: «Acum slobozeste în pace pe robul Tãu, stãpîne, dupã cuvîntul Tãu. Cãci au vãzut ochii mei mîntuirea Ta»”.

350. Isus n-a scris, dar a citit, si încã în picioare! Apostolul Luca afirmã: ,,A venit în Nazareth, unde fusese crescut, si, dupã obiceiul Sãu, în ziua Sabatului, a intrat în Sinagogã. S-a sculat sã citeascã si I s-a dat cartea proorocului Isaia”.

351. În Biblie, vinul e mai mult medicament decît bãuturã. Aflãm din pilda samariteanului cum a fost îngrijit levitul atacat de tîlhari: ,,S-a apropiat de i-a legat rãnile si a turnat peste ele untdelemn si vin”…

352. Robert Kennedy a spus odatã cã, întotdeauna, din 5 oameni, 2 vor fi împotrivã. El Îl copia pe Isus, care zicea: ,,Cãci, de acum, înainte, din cinci care vor fi într-o casã, trei vor fi dezbinati împotriva a doi si doi împotriva a trei”.

353. ,,Rugãciunea inimii” îsi are izvorul în spusele vamesului (Evanghelia dupã Luca): ,,Dumnezeule, ai milã de mine, pãcãtosul!”

354. Isus este si violent uneori. Si mã refer nu numai la biciuirea zarafilor si închinãtorilor la idoli, în Templu, ci si la ,,Pilda celor zece poli”, în care Stãpînul robilor a zis: ,,Cît despre vrãjmasii mei, cei care n-au vrut sã împãrãtesc eu peste ei, aduceti-i încoace si tãiati-i înaintea mea”.

355. Nu tinerii si nu oamenii simpli au vrut sã-L ucidã pe Isus. Haideti sã citim si sã recitim, cu atentie, acest verset: ,,Si preotii cei mai de seamã, cãrturarii si bãtrînii norodului cãutau sã-L omoare, dar nu stiau cum sã facã, pentru cã tot norodul Îi sorbea vorbele de pe buze”.

356. În ,,Birul Cezarului”, Isus vorbeste astfel: ,,Arãtati-Mi un ban!” A se retine cã nu spune: ,,Dati-Mi un ban!”, ci, repet, ,,Arãtati-Mi un ban!” Cine era pe efigia banului? Putem deduce cã împãratul din acea vreme, de la Roma, Tiberius.

357. Prima expresie a ceea ce astãzi numim ,,multiculturalism”: ,,Isus Nazarineanul Regele Iudeilor”, formulã scrisã pe crucea de pe Golgota, în greceste, latineste si evreieste.
358. Întîia minune, atestatã, a lui Isus a fost cea sãvîrsitã la Nunta din Caana Galileii. Maria I-a spus: ,,Nu mai au vin”. Apoi, tot ea, le-a sfãtuit pe slugi: ,,Sã faceti orice v-ar zice”. De ce I-a spus Maria Fiului ei cã nuntasii nu mai au vin? Rãspunsul e acesta: ea stia cã El face minuni, le vãzuse cu ochii ei. Si de ce a adãugat ,,Sã faceti orice v-ar zice”? Fiindcã El nu putea fi contrazis, cerea supunere oarbã, pentru cã forta Lui venea de la Tatãl Ceresc.

359. Paul Cézanne a fost un vesnic nemultumit si perfectionist. Aflu undeva cã doar 13 din cele peste 550 de tablouri ale sale sînt semnate.

360. Sigmund Freud fuma cîte 20 de trabuce pe zi, spunînd: ,,Fumatul este indispensabil unui om care nu are ce sãruta”. Nu mã mirã cã a fãcut cancer la gurã.

361. Eu sînt unul dintre marii alpinisti ai lumii: în tinerete, am urcat pe Muntele lui Venus si de cîte 10 ori pe zi. Astãzi mã rusinez de acele excese, care nu mi-au folosit la nimic.

362. Cel mai mare procent de diabetici îl dau cei cu un foarte pronuntat spirit critic, adicã oamenii inteligenti. Nici un prost autentic nu e diabetic.

363. Atîta timp cît nu e cutremur, totul e mai usor de suportat.

364. Coincidentã stranie: la 26 martie (1778, pe cînd avea 7 ani si 4 luni) Beethoven dã primul lui concert si tot la 26 martie (1827) îsi dã ultima suflare, zicînd ,,Plaudite amici”…

365. Pentru cele mai multe femei, căsnicia nu e decît un paravan pe care joacă umbrele chinezesti ale păcatului.

366. Pînă acum, părerea noastră despre Apocalipsă este o imensă confuzie: va fi o revelatie, sau sfîrsitul lumii?

367. Ce ciudat: bunicul lui Darwin se numea Erasmus!

368. Antichrist e fiul lui Antidumnezeu.

369. Pe timpul revolutiilor sălbatice si sîngeroase, animalele sînt cu mult mai frumoase, mai curate si mai bune decît oamenii…

370. Masoneria? O joacă de copii mari.

371. ,,Am văzut moartea cu ochii" – spuse moartea, cînd s-a uitat în oglindă.

372. Am învătat ceva bun si de la musulmani: să nu calc, niciodată, pe firimiturile de pîine.

373. La bătrînete, zilele si noptile se tîrăsc ca niste umbre alungite pe suprafata Lunii.

374. Dumnezeu lucrează, întotdeauna, altfel decît gîndim noi.

375. Lehamite, plictis, oboseală, boală, capitulare – 5 sinonime pentru bătrînete.

376. Oare de ce se adună oamenii cu bucurie în biserică, adică într-un loc unde interdictiile sînt mai numeroase decît permisiunile?

377. N-am deloc încredere în opinia publică, fiindcă ea n-a creat nimic, în nici un domeniu: nici în cultură, nici în stiintă. Si apoi, sintagma asta e un non-sens: dacă e opinie, nu mai e publică si invers. Realitatea este că, în toate epocile si în toate cetătile, niste smecheri încearcă să extindă propriile lor păreri si verdicte la toată colectivitatea, pentru a avea autoritate si profituri.

378. ,,Femeile sînt ca păsările: acasă, vrăbii; afară, păuni; între patru ochi, porumbite; si, după împrejurări, corbi care pot scoate ochii". (Max Weber)

379. Pentru americani, un simplu sergent yankeu, duhnind a ceapă si a whisky prost, este mai important decît Papa de la Roma.

380. Adevăratul crestin nu e cel care Îi cere ajutor lui Isus, ci acela care Îl ajută el pe Isus – să nu mai pătimească, să nu mai fie prigonit, să-Si vadă lucrarea împlinită.

381. Vai, vouã, femei pãcãtoase, nu vã mai bateti joc de trupul si de sufletul vostru! Va veni o vreme cînd o sã vã cãiti amarnic!

382. În bãtãlia de la Gaugamela (pe Tigru), din 1 octombrie 331 î.Chr., Alexandru cel Mare era ca un zeu: avea o mantie albã si purta pe cap o coroanã de aur, iar la gît îi strãlucea un lant de fier, împodobit cu pietre pretioase. Dar tot mai frumoasã e ipostaza în care el zice: ,,Am fost totul si totul era nimic”…
383. Frumos distih în folclorul românesc:
,,De n-ar fi pãduri de fagi
Unde-ar sta oamenii dragi?”.

384. Isus este dublul nostru eteric, prezenta permanentã de lîngã noi, adicã umbra noastrã luminoasã.

385. ,,Negrul” este groparul culorilor.

386. Lemnul de santal a fost adus în Europa din Mexic, în Secolul XVIII, si folosit (ca infuzie) în bolile de rinichi.

387. Într-o convorbire cu Eckermann, din 10 februarie 1830, Goethe spune: ,,O sã rãmîn singur! Mã vãd în fata ochilor ca pe un bãrbat în naufragiu, care se agatã de o scîndurã, pe care doar unul singur e în stare s-o poarte. Acesta se salveazã, în timp ce toti ceilalti se îneacã lamentabil!”

388. Încã o cugetare a bãtrînului de la Weimar, de data asta despre Mozart, pe care îl cunoscuse în 1762, cînd scriitorul avea 13 ani iar muzicianul 6: ,,Toate eforturile pe care noi le-am fãcut pentru a ajunge sã exprimãm esenta lucrurilor au devenit inutile dupã aparitia lui Mozart”.

389. Românii n-au avut în Istorie nobilime si aristocratie dintr-un motiv foarte simplu: au fost, tot timpul, mai crestini decît altii, mai bine zis crestini primari, ori crestinii au un alt fel de ierarhie si ei nu poruncesc, ci se pun în slujba tuturor.

390. Decembrie 1915. Franta e în plin rãzboi. Cu sufletul îndoit, atît de prãpãdul cataclismului, cît si de o operatie pe care n-o putea evita, delicatul Claude Debussy are inspiratia divinã de a compune o capodoperã: ,,Crãciunul copiilor care nu mai au casã”.

391. ,,Mînia vine din neputintã” – J.J. Rousseau. Dar, ca sã fiu sincer, si reciproca e valabilã: cu cît sîntem mai mîniosi, cu atît mai repede ne epuizãm suflul vital si devenim mai neputinciosi.

392. Fumãtorul pasiv este expus la boalã la fel de mult ca homosexualul pasiv.

393. Ne place uneori sã revedem un film vechi, care degajã un parfum de fructe coapte…

394. Noi nu concepem decît ca omul să fie ucis tot de om. Dacă îl ucide un animal, acesta e făcut ,,fiară”, sau ,,monstru”, ori ,,bestie feroce”. Dar pe marii criminali ai Istoriei cum să-i numim, oare? Fată de ei, resursele graiului omenesc s-au epuizat.

395. Citesc undeva că o lingură de ,,sămîntă” masculină (o ejaculare) reprezintă echivalentul nutritiv a 2 fripturi, 10 ouă, 6 portocale si 2 lămîi. Încerc să-mi explic, prin această prismă, de ce, totusi, oamenii cei mai flămînzi se înmultesc cu nemiluita, iar ghiftuitii n-au copii.

396. Toti aceia care au vrut să conducă lumea – de la Alexandru Macedon si Iulius Cezar pînă la Napoleon si Hitler – au sfîrsit-o urît. De ce? Poate pentru că lumea nu poate fi condusă decît într-un singur mod si de o singură fortă: de Dumnezeu.

397. ,,Electricitatea si rolul ei în economia vietii” – e curiosul studiu pe care îl publică, în revista ,,Familia”, la vîrsta de 20 de ani, viitorul prim Patriarh al României, Miron Cristea.
(va urma)

98. Canonicul Al. Grama îl numea pe Poetul National ,,Piticul Eminescu”, care le duce pe fetele tinere către un ,,erotism sălbatic”. Nu e nici o diferentă între acel detractor de acum mai bine de 100 de ani si un descreierat de azi, care a scris că ,,Eminescu este cadavrul nostru din debara, de care trebuie să scăpăm”.

399. La lista acelora care L-au hulit pe Isus si au avut un sfîrsit oribil (Shelley, Camus, Hasek, John Lennon s.a.) mai adaug un nume: Esenin. Priviti o strofă grăitor de stupidă a acestui poet (genial, desigur!), care, la scurtă vreme, avea să încerce să se înece în apele înghetate ale Fluviului Neva, după care s-a spînzurat cu mîneca de la haină de burlanul sobei dintr-o cameră a Hotelului Englettera, din Petrograd: ,,A venit timpul meu, cu folos/ Nu-mi e fică de bicele rele/ Trupul, oh, trupul lui Christos/ îl scuip de la buzele mele”. Iartă-l, Doamne…

400. Iată un evreu destept si iluminat, Eliphas Levi: ,,Răul nu are putere asupra noastră decît prin viciile noastre si prin frica pe care ne-o inspiră. Diavolul îi urmăreste pe cei cărora le e fică de el si fuge din fata celor care îl dispretuiesc. Să faci bine si să nu-ti fie fică de nimic din acestea este arta de a-l înlăntui pe diavol”.

401. Caragiale considera că „Pe-al nostru steag” e net superior lui „Desteaptă-te, române!”, pe care îl credea „tînguitor” .

402. Dumnezeu Se joacă uneori, iar capriciile Lui devin legităti ale speciilor si universului.

403. Un teribilism ingenios, dar nesănătos al lui Salvador Dali: ,,Detest spanacul, pentru că e inform, ca si libertatea”.

404. Femeia e supusã fiindcã îi convine.

405. Mai bine capabil de orice decît incapabil de nimic.

406. Înainte de a cuceri Dacia, Traian si-a purificat ostirile prin ritualul suovtaurilia: sacrificarea, pe altarul lui Marte (zeul rãzboiului), a unei scroafe, a unei oi si a unui taur.

407. Un plagiat, pe care îl descopãr din întîmplare: ,,Era de o inculturã enciclopedicã" – scrie polonezul Stanislaw Lec. Dar, cu mult înaintea lui, austriacul Robert Musil scrisese: ,,Sînt de o inculturã extrem de multilateralã".

408. ,,Consistoriu" înseamnã, la origine, mai multi bãrbati care stau împreunã în picioare.

409. Sfîntul Ambrozie zice despre Sfînta Elena – mama lui Constantin cel Mare – cã fusese în tinerete servitoare (stabularia) la un han si acolo a întîlnit-o împãratul Constantiu, care i-a fãcut un copil.

410. Egiptul antic credea cã duhurile rele stau în adîncul apelor.

411. Cum se numeau cei doi tîlhari rãstigniti pe cruce, împreunã cu Isus? Aflãm din Evanghelia lui Nicodim (apocrifã): Gestas (rãul) si Dysmas (bunul).

412. Cea mai cumplitã inflatie din Istorie s-a petrecut în Germania de dupã primul rãzboiul mondial: în noiembrie 1923, 1 dolar SUA valora nu mai putin de 4 trilioane douã sute de miliarde de mãrci.

413. ,,Caraghios", în turceste, înseamnã ,,ochi negri".

414. Toate cele 3 mari zeitãti ale Antichitãtii încep cu litera Z: Zarathustra (sau Zoroastru), Zalmoxis si Zeus.

415. Zãpezile pe munti întîrziarã
Ca un sampon al cerului de varã.

416. Oamenii prescurteazã, uneori, numele Creatorului, scriind D-zeu, dar nu-l prescurteazã, niciodatã, pe al Vrãjmasului, adicã S-ana.

417. De la o vîrstã în sus, toate viciile si excesele tineretii ni se întorc înapoi, prin boli.

418. ,,Isus ne iubeste!" – scria pe o pancartã afisatã la o paradã a homosexualilor. Asta s-o creadã ei. Fiul lui Dumnezeu nu poate iubi ceea ce urãste Tatãl.

419. Era atît de rãcit încît i-a rãgusit pînã si vocea sîngelui.

420. Starea de Dumnezeu se numeste Eternitate. Starea de Diavol se numeste Ebrietate.

421. Îi înteleg pe cei care nu vor să fie îngropati în pămînt, de teama umilintei de a fi mîncati de viermi si de a putrezi în ploaie. Isus Însusi n-a fost băgat direct în pămînt, ci în stînca tare a unei pesteri.

422. Petru a fost remarcat de 3 ori ca făcînd parte din alaiul lui Isus fiindcă îndrăznise ceva iesit din comun, făcîndu-se usor de cunoscut: el tăiase, cu sabia, urechea osteanului Malhu, care Îl arestase pe Mîntuitor.

423. Cît de simplu, de dureros si de blînd îl întreabă Isus pe aprodul care I-a dat prima palmă: ,,De ce mă bati?" Ne putem imagina cum răspund oamenii obisnuiti unei asemenea ofense, de genul ,,Dai în mine, mă, păi stii cine sînt eu?"

424. Ierarhia iudeilor era tribală si se schimba din an în an. Evanghelia lui Ioan ne spune că Isus a fost dus, mai întîi, la Ana, ,,căci el era socrul lui Caiafa, care era mare preot în anul acela". Mai remarc că Ioan scrie de două ori că, în acel an, mare preot era Caiafa: o dată în 11:49 si altă dată în 18:13.

425. ,,N-ai nici cincizeci de ani si l-ai văzut pe Avraam" – I-au spus lui Isus, parcă reprosîndu-I că e atît de tînăr, iudeii în Templu. Este a patra oară cînd apare o vîrstă, chiar si ipotetică, în dreptul Mîntuitorului: o dată la 8 zile, o dată la 12 ani, o dată la 30 de ani si, iată, acum, la 50 de ani, pe care nu i-a mai apucat.

426. Stia Isus limba greacă? Tot ce se poate, dacă ne gîndim la cele spuse de El: ,,Eu sînt Alfa si Omega, începutul si sfîrsitul".

427. ,,Ce este-această lume?" – se întreabă, identic, la mii de kilometri distantă unul de altul, George Călinescu si Eugen Ionescu.

428. Dar aceste gînduri sînt numai ale lui Eugen Ionescu: ,,E deci chiar asa de rău, asa de grav să mori? O, voi toti, care rîdeti, gesticulati, n-o s-o mai duceti mult nici voi". Stiti care-i culmea? Si dacă nu rîdem si nu gesticulăm, tot acolo ajungem.

429. Fluviul care fecundează Marea…

430. Binecuvîntarea papală „Urbis et orbis" înseamnă „În cetate (Roma) si în întreaga lume".

431. Femeile fortate să poarte centură de castitate visează, în secret, să ajungă pe linia de centură.

432. Era un bărbat fericit: i-a încornorat pe toti amantii nevestei sale.

433. Trinniti e acea divinitate indianã care îi uneste pe Brahma, Vishnu si Shiva.

434. De ce n-ar veni numele Basarabia de la latinescul bassara, blanã de vulpe, cu care se învesmîntau bacantele?

435. Întrebat cum îi merge la 100 de ani, Fontenelle (nepot al lui Corneille) rãspunde: ,,Simt o oarecare dificultate de a exista”...

436. Alertati de Maria Magdalena, cã Isus a fost luat din mormînt si ea nu stie unde L-au pus, Ioan si Petru se poartã ca niste bãietandri si o rup la fugã, sã se convingã. Însã Ioan (fiind mai sprinten si mai tînãr, probabil) fuge mai iute si ajunge primul: ,,Au început sã alerge amîndoi împreunã. Dar celãlalt ucenic alerga mai repede decît Petru si a ajuns cel dintîi la mormînt”.

437. Ce vitalitate a avut Tolstoi! La 70 de ani, el patina pe un elesteu înghetat, alãturi de fiul sãu, Lev, si de niste copii de tãrani din Iasnaia Poliana. Dupã 10 ani, asadar cînd era octogenar, primeste de la o femeie anonimã o scrisoare si o funie, cerîndu-i-se sã se spînzure (?!).

438. Acuzatie de coruptie, în ,,Oameni ilustri ai Greciei Antice”, de Plutarh: ,,Adversarii lui Pericle se temeau sã se ridice fãtis împotriva sa si începurã sã-i urmãreascã pe prietenii lui. Pe Fidias, care supraveghea lucrãrile de constructie pe Acropole, ei l-au acuzat cã si-a însusit o parte din aurul dat pentru împodobirea vestitei statui a fecioarei Atena din Parthenon”. Acum nu se întîmplã la fel?

439. Si tot la Plutarh, ceva tulburãtor: ,,Deoarece Luna nu este un glob încins, ea seamãnã cu Pãmîntul si nu este exclus, afirma Anaxagoras, ca sã trãiascã acolo oameni”.

440. Pericle avea un cap extrem de mare, atenienii poreclindu-l ,,Cãpãtînã de Ceapã”. Moare de ciumã, la 61 de ani. Hegel moare tot la 61 de ani, dar de holerã.

441. Dostoievski le cere intelectualilor din tara sa, care cãdeau pe spate în fata Europei: ,,Înainte de toate, sã fim rusi. A deveni rus înseamnã sã încetezi sã mai dispretuiesti poporul tãu. Îndatã ce europeanul va vedea cã am început sã iubim poporul si natiunea noastrã, va începe si el sã ne stimeze; atunci nu ne va mai întoarce spatele cu dispret si vom fi ascultati. Vom face, cu totii, o altã figurã. Deveniti noi însine, vom avea o figurã umanã si nu o fizionomie de paiatã”.

442. La premiera piesei ,,O scrisoare pierdutã” a asistat si Regina Elisabeta, invitatã de Caragiale.

443. Sînt oameni politici atît de imorali si corupti, încît n-au dreptul sã deschidã gura, decît, cel mult, la dentist.

444. Existã o singurã sansã de salvare a societãtii: oamenii adevãrati sã zdrobeascã imediat licheaua, oriunde o prind, în orice domeniu!

445. Garabet Ibrãileanu lasã, cu limbã de moarte, sã fie incinerat în timp ce la patefon se aude Simfonia Pastoralã, de Beethoven. Acesta mi se pare cel mai vibrant omagiu care i s-a adus vreodatã Marelui Surd.

446. Un aforism al lui Victor Eftimiu valabil si azi, mai ales azi: ,,A formula deziderate nu înseamnã a guverna”.

447. Femeie frumoasã si rea, atîta ai sãpat în fîntîna inimii mele secate, pînã ai dat de lacrimi.

448. Epilepsia Mãrii...

449. În Bucurestiul iubit
Azi traficul a-nnebunit.

450. Dumnezeu a bãtut Sodoma si Gomora cu o catastrofã pe care savantii de azi o interpretazã astfel: cutremur mare, poate peste 8 grade pe scara Richter, urmat de o eruptie de gaze naturale care a mistuit în flãcãri cele douã cetãti.

451. Atunci cînd e plãnuit si favorizat de Dumnezeu, adulterul nu mai e adulter. Mã gîndesc la relatia Abraham–Agar, descrisã astfel de istoricul evreu romanizat Josephus Flavius: ,,Mîhnit cã femeia lui nu-i nãscuse încã nici un urmas, Abraham L-a rugat pe Dumnezeu sã-i hãrãzeascã un copil de parte bãrbãteascã. Domnul l-a îndemnat sã nu-si piardã nãdejdea cãci, asa cum printre toate celelalte l-a scos cu bine din Mesopotamia, nu-l va lãsa fãrã urmasi; la porunca Domnului, Sara i-a adus în asternut o slujnicã, al cãrei nume era Agar, nãscutã în Egipt, ca sã aibã copil de la ea”.
(va urma)

PARFUMURI SI CULORI(4)

Corneliu Vadim Tudor

452. Moartea celor tineri face indecentã cramponarea de viatã a bãtrînilor.

453. Încã un plagiat, la o ,,casã mare”: ,,Somnul ratiunii naste monstri”, scrie Goya, pe una dintre picturile sale. Dar, cu mai multe decenii înainte, Rousseau afirmase, în romanul ,,Emil”: ,,Copilãria este somnul ratiunii”.

454. La Monumentul Stomatologilor a fost depusã o frumoasã coroanã dentarã.

455. Chinezii au o expresie plasticã pentru diabet: ,,setea care usucã”.

456. Poate cã Dumnezeu ne dã bolile nu ca sã ne omoare, ci ca sã ne sperie, sã punem capãt viciilor si sã ne salvãm sufletul, cît mai e timp.

457. Expresia argoticã românescã ,,A avea inima-n pioneze” a anticipat, cu cîteva decenii, stenturile cardiace.

458. Cãlãtoria lui Napoleon cãtre Insula Sfînta Elena a durat nu mai putin de 10 sãptãmîni. Ãsta, da, cosmar, mai ales pentru un om care suferea de rãu de mare: 2 luni si jumãtate pe mare sau, mai exact, pe ocean! Medicul irlandez O’Meara ne-a lãsat cîteva notite despre obiceiurile împãratului în exil: ,,Mînca bine, cu poftã si foarte repede, fãrã sã-i pese cã mîncãrurile erau prea condimentate, sau prea rafinate. Îi plãceau cotletele de oaie. Rareori bea mai mult de o jumãtate de sticlã de vin, mult diluat cu apã. Nu i se servea decît o ceascã micã de cafea, dupã fiecare masã. Înainte de culcare, juca sah sau whist, dar cel mai adesea cãuta o carte cu piesele lui Corneille sau ale altui autor la care tinea si citea cu voce tare o orã”. Toaleta de dimineatã e descrisã astfel: ,,Cînd se îmbrãca, era ajutat de Marchand, Saint-Denis si Novarre. Unul dintre cei doi, Saint-Denis sau Novarre, îi tinea o oglindã iar celãlalt îi întindea, pe rînd, obiectele necesare pentru ras; Marchand astepta sã-i dea hainele, apa de colonie etc. Cînd termina de ras un obraz, îl întreba pe Saint-Denis sau pe Novarre: «E bine?» La rãspunsul lor afirmativ, începea sã-si radã si celãlalt obraz. Dacã simtea cã nu era în regulã, îi lua de urechi sau îi lovea usor peste obraz si le spunea vesel: «Ah, smecherilor, de ce mi-ati spus cã e bine?» Se spãla pe dinti cu grijã si apoi se îmbrãca”.

459. În latinã, fulmine se traduce prin fulger. De unde fulminant.

460. În Jurnalul sãu, Tolstoi scrie, la 31 ianuarie 1908: ,,L-am citit pe G.B. Shaw. Uluitor cît e de trivial!” Dar uite cã irlandezul a luat Premiul Nobel iar rusul, nu.

461. Si-l poate închipui cineva pe titanul care a scris ,,Rãzboi si Pace” stînd, ca un copil, pe olitã? Si totusi, Tolstoi stãtea, ba chiar mai si relata treaba asta, cu seninãtate. În acelasi Jurnal, el notează, la 10 martie 1908: ,,Trãiesc, iatã cum: mã scol, capul mi-e limpede, îmi vin idei bune si, stînd pe oalã (?!), le notez. Mã îmbrac, cu efort si plãcere, îmi duc murdãriile afarã”. N-ar fi fost mai bine si mai igienic sã le facã direct afarã?

462. Primul lucru care ne-a venit din America a fost rău: sifilisul. Cuvîntul apare întîia oară în titlul poeziei latinesti ,,Syphilis sive Morbus Gallicus” (,,Sifilis, sau boala frantuzeascã”), tipãritã în 1530. În poezia cu pricina, scrisã de un medic din Verona, este istorisitã pãtania unui cioban, cu numele Syphilis, care suferea de teribila boalã.

463. În ,,Cartea sfîrsiturilor”, de Charles Panati, e reprodusã lunga listã a personalitãtilor care au avut sifilis: Columb, Napoleon, Petru cel Mare, Henric al VIII-lea, Maria Tudor, Cellini, Gaugain, Goya, Toulouse-Lautrec, Marchizul de Sade, Goethe, Baudelaire, Al. Dumas-tatãl, Maupassant, Stendhal, James Joyce, Oscar Wilde, Schopenhauer, Fr. Nietzsche, Erasmus din Rotterdam, Papii Iuliu al II-lea si Alexandru Borgia s.a. Lipseste Casanova, care a avut sifilis de 4 ori.

464. Montmartre înseamnã Muntele Martirilor – aici fusese decapitat un episcop, în anul 258.

465. Un aforism pe cît de frumos, pe atît de trist al Marthei Bibescu: ,,Cînd se rãzboieste cu noroiul, zãpada este cea care se topeste”.

466. Curajul este suspendarea, temporarã, a fricii de moarte.
467. ,,Cînd un om nu are nimic de spus, de ce nu tace?” (Montesquieu)

468. Abia atunci cînd moare secolul în care ne-am nãscut, devenim ai nimãnui si ne simtim ca niste naufragiati între doi ghetari.

469. Definitia spionului perfect, datã de Victor Hugo în ,,Omul care rîde”: ,,Ca orice spion desãvîrsit, avea în el o neîndurare de cãlãu si o rãbdare de cercetãtor la microscop”.

470. Nu singurãtatea ne sãlbãticeste, ci gloata.

471. ,,Cine mã insultã mereu, nu mã jigneste niciodatã”. (Victor Hugo)

472. ,,Loveste-l pe vrãjmas (diavol – n.m.) cu numele lui Isus – nu existã armã mai puternicã pe pãmînt si în ceruri”. (Sf. Ioan Scãrarul)

473. Inimã, în greceste, e kardia. De aici cardiologia, prin urmare stiinta despre inimã.

474. ,,Imbecilii tristi fac pe istericii ca sã fie socotiti curajosi”. (Camil Petrescu)

475. Marti, 13 – este, totusi, o zi cu ghinion. Marti, 13 mai 1957, moare Camil Petrescu, dupã ce avusese mai multe atacuri de inimã, unul chiar în fata Bisericii Albe, de pe Calea Victoriei.

476. De unde vine ,,bomba atomicã”? De la H.G. Wells, care foloseste expresia asta, într-un roman de science fiction, din 1913.

477. „Dobrogea, coltul nostru de Asie”. (Nicolae Iorga)

478. Coincidentã, sau lucrarea lui Dumnezeu? În aceeasi zi, 4 iulie 1826 – Ziua Independentei – au murit John Adams, al doilea presedinte al Americii, si Thomas Jefferson, al treilea presedinte. Unul la 91 de ani, altul la 83 de ani.

479. Majoritatea realizatorilor de talk-showuri sînt niste hiene flãmînde, care îsi cîstigã prosperitatea si faima din învrãjbirea oamenilor.

480. Am tot încercat sã citesc ,,Cartea tibetanã a mortilor”. Nu înteleg de ce se extaziazã unii în fata ei – mie mi se pare o maculaturã de o banalitate exasperantã.

481. Astãzi, o simplã stampilã, sau un telefon poate omorî mai multi oameni decît rãzboiul de 100 de ani.

482. Într-o noapte de iunie, din anul 2007, l-am visat pe Patriarhul Teoctist mort pe catafalc, avînd unghiile albe si o glugã de cãlugãr care îi acoperea fruntea, în timp ce eu stãteam la cãpãtîiul lui si plîngeam în hohote. În zori, am împãrtãsit acest vis straniu familiei mele si unor prieteni, printre care si Arhiepiscopului Tomisului. Dupã o lunã, bãtrînul a murit, cu adevãrat! Mai mult decît atît, el a fost înmormîntat în straie de cãlugãr! Neîndoielnic, Dumnezeu îmi trimisese acel vis premonitoriu. Eu tãlmãcesc asta asa: dacã visãm moartea cuiva, iar dupã un timp omul chiar moare, înseamnã cã, de fapt, moartea nu existã.

483. Nu stiu cu cine semãn si pe cine mostenesc, dar stiu cã n-a avut România, în toatã Istoria ei, un om mai corect ca mine. ,,Vadim este exasperant de corect!” – se plîngea, în presã, un parlamentar pus pe cãpãtuialã.

484. Într-un discurs, fiul lui Cian Kai Si îsi face tatãl ,,cîine”. Auzind asta, Trotki îi spune lui André Malraux: ,,Avem copiii pe care îi meritãm”.

485. Ramura cea mai violentã a Poporului Român sînt aromânii – mai mult ca sigur, datoritã contactului milenar cu grecii sangvinari. Tudor Vladimirescu a fost ucis de aromânul Iordache Olimpiotul. Cele mai multe crime ale Miscãrii Legionare le-au fãcut tot aromânii s.a.m.d.

486. Mozart compunea ca un înger, dar se exprima ca un drac. Într-o scrisoare cãtre o rubedenie, Maria Thekla, el ,,vorbeste porcãrele” greu de imaginat: ,,Micã verisoricã pisicã, mã c… pe nasul tãu si-ti curge pe barbã”. Sorei sale îi scrie: ,,Sã mã pupi în c…”. Mamei: ,,Sã dai vînturi pînã-n gît”. Punctele le-am pus eu, de jenã.

487. C.A. Rosetti regreta cã românii n-au cucerit Viena! Într-o scrisoare cãtre Ion Ghica, la 1849, el îsi varsã nãduful pentru greselile din timpul revolutiei: ,,Ah! dacã eram un guvern de români, gloria aceasta de a scãpa lumea din robie ar fi avut-o nu ungurii, ci noi, sau uniti cu ungurii, am fi fost sã luãm Viena si sã

proclamãm Republica”.

488. Fiul lui Miron Costin, Nicolae, scrie despre jefuirea boierilor moldoveni în 1711, la Iasi, dupã un ospãt oferit de Tarul Rusiei: ,,La o masã datã de Petru cel Mare, dupã ce au mîncat cu totii carne, desi era postul Sfintilor Apostoli, mesenii îngreunîndu-se au rãmas acolo; iar peste noaptea aceea n-a scãpat fãrã pagubã mai nici un boier si nefurat de muscali”... De unde, mai tîrziu, si ,,Davai ceas, davai baston”.

489. Acceptãm mai usor bărbãtia unei femei decît feminitatea unui bărbat.

490. Unul dintre putinele aforisme geniale scrise în ultimele decenii, de un autor aproape necunoscut, Antonio de Guevara: ,,Nu le iese din cap gelosilor teama cã tot ce au fãcut ei cu nevestele altora au sã facã si nevestele lor împreunã cu altii”.

491. Încep sã mã regãsesc pe mine însumi, în templul inexpugnabil al singurãtãtii: azi am refuzat trei posturi de Televiziune!

492. ,,E vai si-amar cã nu existã alt mijloc pentru perpetuarea speciei decît femeia”. (Euripide)

493. E ceva rău si violent în om, atîta timp cît unitatea lui de măsurã e ,,perioada interbelicã”, si nu ,,perioada interpasnicã”.

494. În februarie 1935, la Congresul Colhozurilor, Stalin îsi dovedeste, din nou, umorul cinic: ,,O parte din voi cred cã nu putem da o vacã membrilor colhozului, altii cã nu le putem da o scroafã. Pe scurt, vãd cã vreti sã aveti o viatã grea”.

495. La 12 aprilie 1945, cînd Roosevelt moare, Goebbels îi telefonează lui Hitler, aflat în buncăr: ,,Mein Führer, vã felicit: Roosevelt a murit! Acesta este momentul de cotiturã!” Cotiturã? Poate, dar în sensul cã Hitler ,,a cotit-o” dupã el, în cîteva zile.

496. La funeraliile lui Lyndon Johnson s-au intonat douã cîntări crestine, pe care acesta le iubea: ,,Înainte, soldati crestini!” si ,,Christos nu cunoaste Est sau Vest”.

497. Răstignirea pe cruce a fost o inventie a fenicienilor, de la care a preluat-o aproape tot Orientul. Romanii au brevetat 3 tipuri de cruce: crux comissa (ca un Y); crux decussata (Sf. Andrei); crux imissa (în formã de T, pe care a fost răstignit Isus).
(va urma)

Parfumuri si culori (8)

563. La 10 decembrie 1936, Luigi Pirandello moare la Roma, în vîrstă de 69 de ani, din cauza unei pneumonii. Lasă un testament ciudat, care a fost

aplicat cu sfintenie: ,,Cînd voi muri, să nu mă îmbrăcati, înfăsurati-mă într-un cearceaf. Fără flori si lumînări. Gol. Să nu mă însotească rudele si prietenii. Ardeti-mă”. Si, de atunci, personajele îsi tot caută autorul.

564. ,,Tipătul unei femei care este surprinsă goală se explică prin teama că nu arată destul de bine în această ipostază”. (Otto Weininger)

565. Mirosul reavăn, de iarbă cosită după ploaie, e after-shaveul preferat al lui Dumnezeu…

566. „Cărui scop serveste rugăciunea făcută în public? Eu cred că nu este decît începutul si cauza idolatriei si, de aceea, a fost interzisă de Christos”. (Paracelsus).

567. Axa Pămîntului – ce rotisor perfect, pe vreme de caniculă!

568. În decembrie 1853, la întoarcerea din Spania, Prosper Mérimée si Vasile Alecsandri călătoresc în aceeasi diligentă si se împrietenesc.

569. ,,Patriotismul de cabinet este peste tot acelasi”. (Prosper Mérimée)

570. Robert Schumann frecventa cafeneaua ,,Arborele de cafea”, din Leipzig, unde bea si fuma tigară după tigară. Acolo a dus-o bătrînul Wieck pe fiica sa, Clara, care avea să ia lectii de la Schumann si să-i devină sotie.

571. O introspectie profundă pe care si-o face Sfîntul Grigorie din Nazianz si în care mă regăsesc si eu: ,,Cercetez din punct de vedere filosofic lumea sau lumile, materia, sufletul, fiintele rationale mai bune ori mai rele, învierea, judecata, patimile lui Christos; dacă izbutesc să le lămuresc, nu va fi fără folos, iar dacă voi gresi, nu e nici un pericol”.

572. Patriarhul Justin Moisescu, pe care l-am cunoscut bine, începînd din 1980, scrie ceva care trebuie să ne pună pe gînduri: ,,Pe vremea Sfîntului Pavel, Efesul era cetatea magiei, a descîntecelor si farmecelor de tot felul. Chiar pe cununa, cingătoarea si picioarele statuii Zeitei Diana, a Efesenilor, erau săpate formule magice. Clement Alexandrinul ne-a păstrat cîteva dintre aceste cuvinte neîntelese, pe care filosoful pitagoreic Androchides le tălmăcea în felul următor: întuneric, lumină, pămînt, ani, soare, grai adevărat. (…) Se pare că vrăjitorii evrei, mai mult decît păgînii, se îndeletniceau cu exorcismele”.

573. În Istorie sînt infinit mai multi evrei convertiti la crestinism decît crestini convertiti la iudaism. Fără îndoială, Legea Nouă a biruit Legea Veche.

574. Limba pe care o vorbea Isus era aramaica.

575. Voltaire îl numea pe Papă, în batjocură, ,,Vice-Dumnezeul de la Roma”.

576. Românii se află la răscrucea civilizatiilor, care functionează, uneori, ca o foarfecă istorică: Moscova îi suspectează pentru că sînt latini, iar Roma îi suspectează pentru că sînt ortodocsi.

577. Cele mai multe jocuri nu sînt de noroc, ci de ghinion.

578. Smulg de la viată fiecare zi
Încă trăiesc, dar parcă as muri…

579. O autoare foarte putin cunoscută, Melody Beattise, emite o cugetare memorabilă: ,,Cea mai sigură cale de a înnebuni constă în a ne amesteca în treburile celorlalti, si cea mai rapidă cale de a ne însănătosi si a redeveni fericiti constă în a ne vedea de treburile noastre”.

580. Corespondenta noastră cu Dumnezeu e violată, din cînd în cînd, de preotii care trădează taina spovedaniei.

581. Acest aforism e atribuit mai multor autori, dar în mod sigur Voltaire e unicul lui părinte: ,,Părerea ta este exact contrariul părerii mele, dar mă voi lupta toată viata ca tu să ai dreptul să ti-o spui”.

582. ,,Democratia nu este altceva decît demolarea poporului, prin popor, pentru popor”. (Oscar Wilde)
583. ,,Numai un popor de zei ar putea fi condus democratic”. (J.J. Rousseau)
584. Atunci cînd se va vota Legea Abstinentei eu am să mă abtin.

585. În anul de gratie 2007, pe o stradă din Londra s-a petrecut o scenă care l-ar fi lăsat mut pînă si pe regele filmului… mut, Charlie Chaplin, originar tot din Londra: o tigancă din România, avînd un puradel în brate, l-a stropit pe un politist cu laptele din tîtă!

586. Biserica are cu Securitatea o legătură mai puternică si mai adîncă decît unii preoti securisti ori securisti mîntuiti. E vorba de prima literă: cei care se călugăresc adoptă un nume care începe cu aceeasi literă cu care începe numele lor laic, obicei care se regăseste si la informatori, cărora li se stabilea un nume conspirativ, ce începea cu aceeasi literă ca numele lor adevărat.

587. Într-un Caiet de Doleante alcătuit de tăranii din zona Guyancort, cu putine săptămîni înainte de a izbucni Revolutia Franceză, găsesc cîteva cereri ciudate, printre care si aceasta: să fie exterminati iepurii de casă si porumbeii, care fac mari pagube recoltelor. Pînă la urmă, iepurii si porumbeii au supravietuit, dar au fost exterminati regele, regina si nobilii.

588. ,,Lăsati casele conspirative – supravegheati cafenelele!”, îi cerea Napoleon sefului Politiei. De ce? Pentru că în cafenele se adunau marile spirite răzvrătite, asa cum o făcuseră, cu cîtiva ani înainte de Revolutie, Voltaire, Rousseau si Helvetius (Cafeneaua Procope), Diderot si enciclopedistii (Cafeneaua Regenta) s.a.

589. ,,Dacă as vrea să pedepsesc o provincie as lăsa să o guverneze filosofii”. (Frederic cel Mare către Voltaire)

590. Praful se va alege din opera mea – dar s-ar putea să fie un praf de aur!

591. George Cosbuc îsi bate joc – nepregătit si fără o puternică protectie divină – de vrăjitorie. În 1909 el publică un serial de ,,popularizare a stiintei”, din care am retinut: ,,Acum, să lăsăm pe vrăjitoare cu îndrăcitele lor mestesuguri în plata Domnului. (…) Să intrăm acum printre duhurile necurate, să le luăm si pe ele la refec. Fă-ti cruce, crestine, că în mare tabără ne băgăm. Să nu-ti fie frică, sînt multe, dar proaste de dau în gropi. (…) Să-ti vorbesc acum, crestine, de cea mai neghioabă dintre credintele desarte ale lumii, de credinta în puterea vrăjitoarelor. Că ar fi lucruri necurate – si ai văzut că nu sînt – si c-ar avea putere mai mare decît omul, si ai văzut că n-o au. (…) Drac în lumea asta e numai vointa rea si gîndul rău al omului; cine vrea să facă rău are destul drac într-însul. (…) Altă putere a babelor, credeti voi, ar fi descîntecul. Apăi ce crezi, crestine, că e în el? Curate fleacuri băbesti. (…) Vracii ăstia sînt si ei oameni bolnavi, care cred ei însisi că au, într-adevăr, puterea asta. Nebunia e de multe feluri în lume”. Din nenorocire, după numai cîtiva ani, pe sărmanul Cosbuc îl loveste o tragedie îngrozitoare: unicul său fiu, Alexandru, moare strivit în propriul lui automobil, asa, din senin, pe un drum neted din Gorj! A fost un blestem? Eu sînt convins că da. După 2 ani, distrus sufleteste, moare si poetul, ducîndu-se după iubitul său fecior. Ce lucrătură savantă, a Diavolului, a fost aici?

592. Habar n-au francmasonii din întreaga lume cît de mult rău le face nerusinarea cu care doi pretinsi savanti, Cristopher Knight si Robert Lomas, sustin că ultimul Mare Maestru al templierilor, Jean de Molay, ar fi al doilea Mesia si imaginea întipărită pe Giulgiul din Torino nu este a lui Isus, ci a lui Molay. Si mîrsăvia are o limită, totusi!

593. ,,Grenadele goale vor fi mingi la copii”. (Maiakovski)

594. Moartea se produce atunci cînd prezentul trece si viitorul nu mai vine.

595. ,,Veselia e darul cel mai de pret al omului”. (Dostoievski)

596. Singurul nesimtit autentic este cel care n-are simtul umorului.

597. Moartea este foarte curajoasă: ea se duce după cel căruia i-a sunat ceasul si în fundul mării, si în adîncul prăpastiei, si pe crestele muntilor, si în vîlvătaia focului, si în explozia atomică, si la dracul s-o ia.

598. Un proverb rusesc: ,,Prietenul cu care te-ai certat e mai rău decît un dusman”.

599. ,,Oamenii sînt mai sinceri si mai buni cînd îsi petrec oaspetii decît atunci cînd îi întîmpină”. (Cehov)

600. În cele mai multe căsnicii, bărbatul nu e ,,sotul”, ci ,,seful”.

601. ,,Faptele ce se comit noaptea sînt de o natură mai sălbatică decît cele care au loc în timpul zilei”. (Shakespeare)

602. Primii 10 scriitori români, după opinia mea: 1) Mihai Eminescu. 2) I.L. Caragiale. 3) George Călinescu. 4) Eugen Ionescu. 5) Lucian Blaga. 6) Liviu Rebreanu. 7) Emil Cioran. 8) George Bacovia. 9) Tudor Arghezi. 10) Eugen Barbu.

603. Evreii, francmasonii si homosexualii au un numitor comun: ei caută să-si anexeze cei mai mari oameni din Istorie, desi, în imensa lor majoritate, acestia n-au avut nici o legătură cu cele trei minorităti.

604. ,,A fuma o tigară înseamnă a trage foc în tine”. (Balzac)

605. De cînd se poate filma cu un simplu telefon, nu mai e nimeni în sigurantă.

606. ,,Femeile sînt mai statornice în ură decît în dragoste”. (Carlo Goldoni)

607. ,,Femeia e mai sireată decît dracul”. (Ariosto)

608. Cel mai precis cîntar din lume îl reprezintă ochii, mai ales că sînt doi, ca si talgerele unei balante.

609. La Yalta, România a devenit un paratrăznet rusesc din cauza unui paralitic (Roosevelt) si a unui paranoic (Churchill).

610. Leul a trăit si în Europa, mai exact în nordul Peninsulei Balcanice – cel putin asa sustin Herodot si Aristotel, că pe vremea lor fabulosul animal vietuia prin zonă.

611. Aud că un deputat a făcut nunta la Grădina Botanică – după cum arată si se exprimă, mai bine o făcea la Grădina Zoologică.

612. Un evreu antisemit a fost Hasdeu. În cartea sa „Sic cogito”, el scrie: ,,Eu nu voiam să văd între portrete pe acela al bunicii mele, Valeria, fiindcă… fiindcă eu nu-i iubesc pe evrei (si cine oare îi iubeste?), iar bunica mea, Valeria, a fost evreică”.

613. Nevoia de valută l-a făcut pe Stalin să încurajeze vînzarea unor capodopere aflate la Muzeul Ermitaj. Astfel, un american, pe nume Andrew Mellon, a cumpărat, în perioada 1930-1931, nu mai putin de 21 de tablouri, cu un chilipir de 6,6 milioane de dolari: 5 Rembrandt, 4 Van Dyck, 2 Rafael si cîte 1 Rubens, Botticelli, Veronese, Tizian, Perugino, Velasquez s.a. Asa a luat fiintă Galeria Natională din Washington.